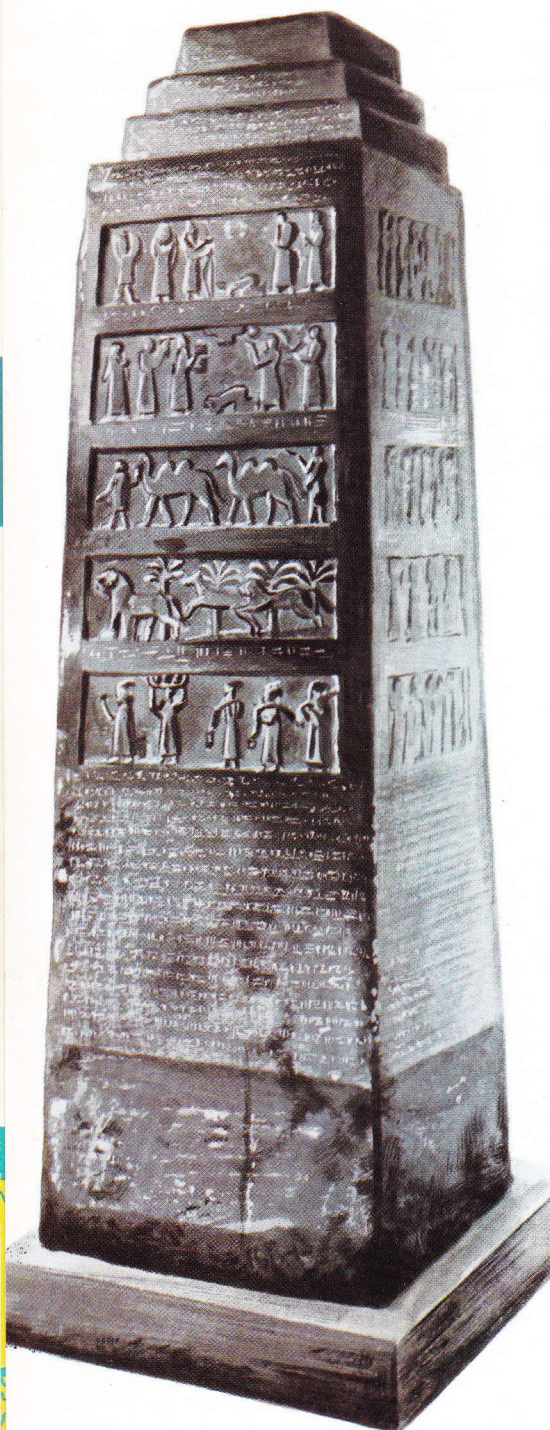

Het Beloofde Land

zwarte obelisk van de Assyrische koning Salmanassar III, die koning Achab van Israël overwon

de mijnen van koning Salomo

Toen Mozes gestorven was, werd zijn taak door de veldheer Jozua overgenomen. Aan deze opvolger van Mozes kwam de eer toe zijn stamgenoten in het “Land van Belofte” te brengen. De verovering van het land ten westen van de Jordaan moet omstreeks 1200 v.C. hebben plaatsgehad. Het verhaal van deze tochten vinden wij zeer bondig in het boek Jozua, het 6e boek van het Oude Testament. Hieruit zou men kunnen besluiten dat deze volksverhuizing vlug en zonder moeite zou gegaan zijn. Men is integendeel overtuigd, dat de tocht naar Kanaän veel geleidelijker verlopen is dan het Oude Testament zou laten veronderstellen. Het is trouwens een feit, dat de verplaatsing van de Israëlieten in de richting van Palestina samenviel met uitgebreide stamverschuivingen langs verscheidene wegen. Ongetwijfeld hebben de Israëlieten zich met de Kanaänieten vermengd en aldus veel van hun beschaving overgenomen met het gevolg, dat hiertegen door de orthodoxe Israëlieten werd geprotesteerd. Toch kunnen wij zeggen, dat omstreeks 1100 v.C. een koninkrijk was gevestigd, dat in de 10e eeuw v.C. onder

David en Salomo zijn grootste bloei bereikte. David, die vermoedelijk van 1010 tot 972 v.C. regeerde, was de tweede koning van Israël. Hij beklom de troon, nadat de wettige troonopvolger, Isboseth, de zoon van Saul, door Davids aanhangers was vermoord. David omkleedde zich met een werkelijk vorstelijk gezag: hij richtte een leger op, omringde zich met een echte hofhouding, overwon zijn vijanden en koos Jeruzalem als residentie. David is in de latere joodse geschiedschrijving als een ideaal koning voorgesteld; men heeft aan zijn figuur zelfs de Messiaanse voorstellingen gekoppeld: de verwachte verlosser werd dan ook steeds “Zoon van David” genoemd.

Niet Absalom, die tegen zijn vader in opstand kwam, maar Salomo, de zoon van één van Davids meest geliefde vrouwen, volgde hem op. Deze “vorst des vredes” bouwde te Jeruzalem zijn koningsstad en een tempel. Daartoe wierf hij kunstenaars en materiaal uit Fenicië aan. In de tempel liet hij de Ark des Verbonds plaatsen. In navolging van David zocht hij goede handelsbetrekkingen met de omringende landen. Zo kwamen

er echter ook vreemde invloeden het land binnen. Lag hierin misschien de oorzaak van het spoedige verval van Israël's "gouden eeuw"? Want na Salomo's dood in 933 v.C. viel het rijk uiteen: de noordelijke stammen rukten zich los en stichtten een onafhankelijk Israël; de zuidelijke volkeren schaarden zich rond de heilige stad Jeruzalem en vormden het koninkrijk Juda. De twee koninkrijken stonden vijandig tegenover elkaar. Deze tweestrijd werd handig benut door machtiger volkeren in het Nabije Oosten, vooral Egypte en Mesopotamië.

De Israëlitische koning Achab sloot een pact met Fenicië, omdat hij met Damascus in strijd gewikkeld was en bovendien met binnenlandse, vooral religieuze moeilijkheden had af te rekenen. De zedelijke en religieuze teruggang van het rijk tekende de langzame ondergang, al kende de regering van Jerobeam II nog een zekere voorspoed. De tweespalt tussen Israël en Juda had het joodse volk te zeer verzwakt: in 722 v.C. viel Samaria, de hoofdstad van Israël, in handen van de Assyriërs. Heel wat Israëlieten werden in ballingschap weggevoerd.

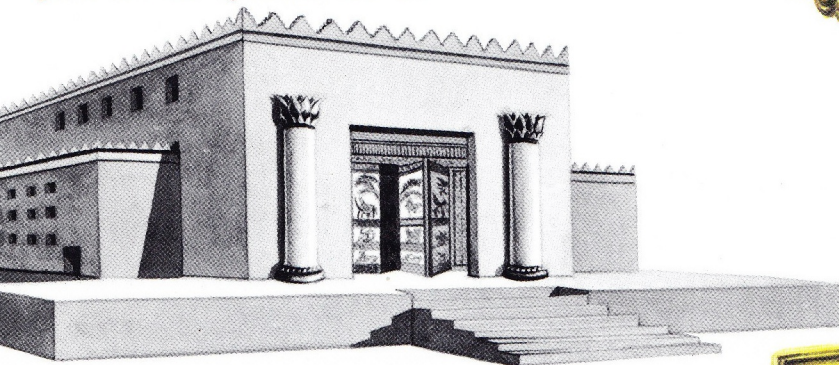
Juda hield het nog anderhalve eeuw met moeite uit, dank zij de krachtige regeringen van koning Hizkia (Ezechias) en van koning Josia en het optreden van de

profeten Jesaja en Jeremia. Maar in 586 v.C. viel Juda in handen van Nebukadnezar II. De joden verdedigden hun stad Jeruzalem zó hardnekkig, dat de Babylonische heerser besloot het volk duchtig te straffen. Hij brandde stad en tempel af en deporteerde al de vooraanstaanden naar zijn land!...

Wie denkt, dat de geschiedenis van Israël en Juda hiermee afgesloten was, vergist zich. In 539 v.C. keerden de joden uit de Babylonische gevangenschap terug. Tijdens het Perzisch bewind werd Jeruzalem stilaan heropgebouwd. Een zekere stoffelijke welvaart kon echter niet opwegen tegen het feit, dat het joodse rijk nooit meer de grootheid van Davids of Salomo's tijd zou benaderen. De grote slag kwam echter in 63 v.C., toen de Romeinse veldheer Pompejus de joodse natie volledig onderwierp. Wel slaagde Herodes erin Palestina tijdelijk te

De intocht van Israël's kinderen in het Beloofde Land had omstreeks 1200 v.C. plaats. De "gouden eeuw" van het rijk duurde amper 70 jaar: David en na hem Salomo slaagden erin Jeruzalem als centrum van staatkundige en religieuze grootheid uit te bouwen. Na Salomo's dood in 933 v.C. viel het rijk uiteen in twee deelstaten, Israël en Juda die beide door vreemde overheersers werden ingepalmd.

verheffen, maar de joodse opstand in 64-66 na C. leidde tot de vernietiging van de tempel te Jeruzalem (70 na C.). De heilige stad werd een Romeinse provincieplaats, waar elke godsdienstige oefening op straf van dood verboden was. Daarmee was de geschiedenis van de joodse staat in Palestina voor 20 eeuwen onderbroken.

Hierboven zie je een reconstructie van de tempel door Salomo te Jeruzalem gebouwd. Deze tempel was het centrale heiligdom van de joodse godsdienst. Hij werd in de loop van de tijd met verscheidene voorhoven omringd. Slechts éénmaal per jaar mochten de hogepriesters het heiligdom betreden.

**zevenarmige
joodse
kandelaar**